ועם בית דין. הוא דתקעינן: **אלא דאיכא כירושלים תוקעין.** בשלמא יחידים שמעין שלוחי ב"ד והא מילתא מסרה ממתניתין ומיבעי ליה למתרוצה הכי: **בין בזמן בית דין.** על שם שעות שהיו בית דין יושבין: **בין שלא בזמן בית דין.** שהלכו לבתיהן: **אימא דמפני לה וכו' מאי**

ועם בית דין. (בפני ב"ד) דקתמר רב הונא בזמן ב"ד להא ליכא לפרושי האי ועם ב"ד בפני ב"ד להא בכל מרכסכ כתיב (ויקרא כה): **ובר"ה לא היו תוקעין.** כשחל להיות בשבת אלא בב"ד הגדול של בהדרין הגדולה המקדשין את החדשים ורבי אלעזר(ע) היה: **כי מסייס שליחא דליבורא לו'.** ולפי ב"ש שחל להיות בשבת דלהכי נקט יבנה: **אלא נאו דאיכא ביובא תוקעין.** יחידים בין בזמן בית דין לו': **לא נעשה בזמן ב"ד ובכי קאמר ביובא.** כל יחיד ויחיד תוקע בזמן ב"ד אפי' שלא בפני ב"ד ובר"ה בפני ב"ד אין שלא בפני ב"ד לא: **לימסר נמי.** כרב הונא: **אין תוקעין.** יחידים ביום"כ ביובא אלא בזמן שב"ד יושבין בהמקום והמוקעין תוקעין בכל העיר: **נגערו לעמוד.** ונעקרו וממושבם כדי לעמוד ולילך:

מתני' כראשונה היה לולב ניטל במקדש שבעה. דכתיב (שם כג) ושמחתם לפני ה' אלהיכם שבעת ימים ובמדינה יום אחד דכתיב (שם) ולקחתם לכם ביום הראשון: **ושיהא יום הנף כולו אסור.** הנפת עומר כולו אסור לאכול מן החדש ומדלוייתא משמיה מזרח מותר כדאמרינן במנחות (דף סח.) כתוב אחד אומר עד עצם היום הזה [ויקרא כג] וכתוב אחד אומר עד הביאכם וגו' [שם] הא כיצד בזמן הבית עומר מתיר ובזמן שאין עומר עצם היום מתיר: **גמ' כי העלה תרוכה לך וגו'.** סיפיה דקרא ליון היא דורש אין לה: **מאי טעמא.** גזר עליה: **דאיבעי ליתם.** שיהא לנו לחום עכשיו לכך: **הרי האיר מזרח הסיר.** דהא לא היה מזדמן: **אלא דאיבעי אמסיפר.** שהיה שהות לקטר במוצאי י"ט ולהכשיר למחר כמלותו: **מחצות היום ולהלן ליסברי.** השתא ולא עלתה עליה רבן יוחנן מושם לשמע מינה כל תקיעת השופר בכל מקום שהיו בני אדם מצוין לעשות עשה שהזמן גרמא. שהזמן גורם לה שתהא נוהגת בנשים ובעבדים ובכל אדם. ומה שאין כן בשופר של ראש השנה שאינו נוהג בנשים ועבדים ובכל אדם. ומה שאין כן בלולב שאינו נוהג אלא במדינה ביום אחד. ומה שאין כן בסוכה שאינה נוהגת אלא בלילה. ומה שאין כן בשופר של יובל שאינו נוהג אלא בזמן שיש יובל. ומה שאין כן בשופר של ראש השנה שנוהג בזמן שיש בית המקדש ובזמן שאין בית המקדש. ומה שאין כן בלולב שאינו נוהג אלא במקדש